

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas VI. Ab anno 350. ad annum 360.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

Verbum corpus cum anima assumpsisse, negabant
nihilominus assumpsisse etiam intellectū, potenti-
am scilicet animæ, unde dicti sunt DIMOERITÆ.

6. Senior Apolloninaris dicitur etiam docu-
isse heresin Millenariorum, de quibus supra.

DECAS VI.

✻ Ab anno 350. ad annum 360. ✻

351. **C**onstantius moturus contra Mag-
nientium jubet omnes milites pri-
us baptizari, aut exui militari baltheo,
& ad pagos redire. Unde factum ferunt,
ut Ethnici vocarentur Pagani, quæ appel-
latio illis conveniebat, qui alicui militiæ
adscripti non erant, aut certè exinde de-
rivatum, quòd a temporibus Christiano-
rum non liceret amplius idola sua gentili-
bus colere in urbibus, sed fieri id tan-
tùm soleret in pagis.

Constantius & Magnentius tantâ utrin-
que clade congregiuntur prope Mursam,
ut hoc prælium Romani Imperii vires at-
trivisse creditum sit: victoria tamen stetit à
Constantio.

S. Martinus anno ætatis suæ 35. bap-
tizatur.

Habetur synodus Syrmii contra Photi-
num, ejusque hæresis damnatur.

Constantius mortuo jam fratre Constante liberior factus Paulum operâ Constantis restitutum iterum Constantinopolitano Episcopatu dejicit, & Macedonium Arianam in sede collocat, qui exulante Paulodirum in modum vexat Catholicos, adeo ut præter verbera, carceres bonorum direptiones, exilia etiam frontibus stigmata inureret, foeminis mamillas ferro candente perforaret, & servis abscinderet: & quod omnibus tormentis acerbius extitit, Catholicis sacra myſteria per vim ori ligno distento ingesserit, denique nihil crudelitatis omiserunt, ut Catholicos ad communicandum secum compellerent.

✽(352.)✽ Julius Pontifex moritur, cui sufficitur Liberius natione Romanus, ex patre Augusto, qui mox adit imperatorem de celebrando concilio.

✽(353.)✽ Constantius decretoriâ pugna aggreditur Magnentium, apud Murſam Pannoniæ urbem, eodem confusus Crucis signo, quo pater ejus Constantinus: & sic crucem, cruci Christianus Imperator Imperatori Christiano opponit. Fuit eim hoc primum prælium, quo Christiani conflixere cum Christianis, sed Imperatoribus utrinque impiis hinc fautore Arianorum. Et Inde tyranno nefario, ac

ac innocentissimi Imperatoris Constantis
interfectore. Videbatur tamen remunera-
tor liberalis Deus everforem idolorum
Constantium hac temporali felicitate bea-
re voluisse victoriam elargiendo contra
tyrannum: qui ultimâ pugnâ in eas angu-
stias redactus est ut gladio suo despera-
bundus incumbens sibi ignominiosam
mortem & æmulo triumpho gloriam con-
ciliaverit. Haud absimili facto interiit De-
centius frater Magnentii qui eodem cer-
tamine victus laqueo sibi vitam finivit.

Hac victoriâ elatus Constantius ostendit,
nihil esse infelicitus felicitate peccantium; eò
enim insanix & impietatis devenit, ut æ-
ternus orbis totius Dominus a suis appel-
lari voluerit; vaserrimè abblandientibus
Arianis, ut Imperatorem suum æternum
Dominum appellarent, qui filium Dei æ-
ternum esse negarunt.

In hac pugna Valens Arianus Episcopus
urbis illius, cum primum nuncium victo-
riæ Constantio in basilica Martyrum præ-
stolanti eventum, afferret, festinus gratiæ
Imperatoris auctus, ut reverentiam sui
majorem adderet, mentitus est Angelum
victoriæ nuncium ad se venisse & jussisse
Imperatori ante omnes alios fugam ho-
stium referre.

Unde

Unde credulus Imperator postea palam
asseruit, non virtute exercitus sed meritis
Valentis hanc sibi victoriam obtigisse.

Apparuit hoc anno in die Pentecostes
Hierosolymis supra montem Oliveti usque
ad Golgatha se protendens ingens Crux in
cælo ex luce : nec vaticinari licet aliud
quid portendisse, quam potentiam Chri-
sti per Crucem mundum subigentis uni-
versum, cuius divinitatem Ariani impug-
nabant.

✽(354.)✽ Gallus Cæsar Polæ in Istria
à Constantianis capitur, spoliatur orna-
mentis Cæsareis, & capite truncatur, ac
multi, qui Gallo favebant, tum Catholici,
tum hæretici, occiduntur, vel in exilium
amandantur: qua in persecutione, male
quoque metuens Julianus frater Galli Co-
nnum profugit, & inde in Græciam migra-
vit specioso scholarum visendarum præ-
textu, ut Gregorius Nazianzenus scribit,
reipsâ autem pessimâ intentione, ut regio-
nis illius sacrificos & impostores de rebus
suis confuleret.

Basilus Cæsariensis Cappadox, & Gre-
gorius Nazianzenus eodem tempore A-
thenis paribus studiis litterarum & pieta-
tis innotescunt, & mutuâ familiaritate &
sanctâ amicitia conversantur.

(355.) Celebratur Concilium Me-
diolanense à Liberio Papa quidem expe-
titum, ut causa Athanasij ab Episcopis, qui
aderant ex Occidente trecentis judicare-
tur, revera tamen non tam Ecclesiastica
synodus, quam tyrannica consultatio fuit,
in qua hæreticus Imperator Constantius
præfedit, & Catholicis nihil, hæreticis
autem nefanda quæque indulta sunt. Ibi-
dem Eusebius Vercellensis Episcopus qui
vocatus iteratò cum venire recusasset, ipse
quoque comparuit tandem, & protestatus
est in faciem Imperatoris non se dicturum
sententiam, nisi singulorum Episcoporum,
qui adessent, fidem exploratam prius ha-
beret. Itaque producens Nicænam fidei
confessionem petiit, ut omnes prius sub-
scriberent. Cum verò Mediolanensis Epif-
copus Dionysius subscribere cæpisset, Va-
lens Arianus calamum & chartam violen-
ter è manibus ejus extorsit: posthæc mul-
tis clamoribus dissipata est synodus, Va-
lente & Ursacio cæterisque Arianis Epif-
copis metu plebis, quæ Catholicam fidem
egregio studio propugnabat, in Palatium
Imperatoris se subducentibus. Populus
quoque Mediolanensis deposito Catholico
& Auxentio Ariano Episcopo intruso for-
titer Imperatoris mandatum averfatus est,

nec

355.

nec unquam in communionem cum Ariano convenit. Exinde crudeliter iterum à Constantio in Catholicos Episcopos & præcipuè in Legatos Sedis Apostolicæ sævitum est, plerisque in exilium abactis nonnullis, Basilio etiam Diacono & socio legationis, ante exilium flagellis prius concisis.

Liberius Papa vi in exilium asportatur, & Felix, qui cum Arianis subscribendo communicavit, pseudopapa sufficitur similiter & Osius prope centenarius senex Episcopus Cordubensis quia restitit in faciem Imperatori & subscribere noluit, Sirmii exulare jubetur.

Hilarius autem creatur Episcopus Pictaviensis, ut veluti excelsa arbor (sic loquitur S. Hieronymus,) Ecclesiam suffulciret, & fidei periclitanti præsto esset.

In his motibus opportuna Juliano affuit occasio ut Pallium philosophicum cum purpura Cæsarea mutaret. Constantius enim fortunæ suæ metuens & tot motibus sustinendis imparem se agnoscens, agente maximè Eusebiâ Imperatrice Julianum Patrualem fratrem è Græcia evocatum in Collegam Imperii adsciscit, & purpura induit, ac paulò post cum Helena virgine Constantii sorore matrimonio jungit.

Me-

Memorat Ammianus, Juliano cum Vienne pervenisset, ab anu luminibus orba acclamatum fuisse ipsum Deorum templa reparaturum.

(356.) Syrianus Dux jussu Constantii diris modis Alexandrinam ecclesiam exagitat, multis sacris Deo Virginibus & Sacerdotibus, gladiis & sagittis confectis Athanasius fugâ elabatur, & proposito premio ei qui vel vivum aut caput demortui detulisset, passim apud Catholicos æquè ac gentiles inquiritur, Episcopi insuper nonaginta Catholici Ægypto expelluntur, Herachio Comite Ariano homine ibidem grassante. Admirabilis eluxit tunc fortitudo Catholicorum fermè omnium Episcoporum ac Clericorum, Monachorum & populorum, virorum ac foeminarum, & præsertim Virginum sacrarum, dum quævis potius tormenta, exilia, deportationes in metalla, lapidationes, depredationes, denudationes, ignominias, carceres, neces, ecclesiarum expilationes, incendia & everSIONES pati maluerunt, quam vel semel impiis hæreticis communicare.

Athanasius ex latebris suis (latebat autem in deserto inter Anachoretas uti probabile est) apologias scribit. Similiter Lucifer

cifer

cifer in loco manifesto sui exilii martyrii cupidissimus variis editis libris scelera Constantii aperte perstringit. Sed Martyrii Palmam invidentibus Arianis non tollitur, ærunnis tantum longioribus conficiendus. Eusebius quidem Vercellensis Episcopus, quod nollet hæreticis communicare scalarum proclivi tractu ad finem usque pertractus est, iterum ad summum revocatus, & denuo ad communicandum interrogatus, cum constanter negaret, iterum eadem iterumque perpeffus est. Ad majora tamen toleranda in plures annos superstes inter supplicia relictus. Gravioribus autem tormentis exagitati martyrium subjerunt Dionysius Mediolanensis, & Paulinus Trevirensis Episcopus.

Celebratur Biterris in Gallia Narbonensi Arianorum Conciliabulum, & Hilarius Biterrensis & Rhodanius Tolosanus Episcopus in Exilium eiciuntur.

Constantius Romæ triumphum agens de Magnentio, à nobilibus Matronis Romanis (maritis id facere recusantibus) ob Imperatoris hæretici metum precibus fortissimis eò adactus est, ut Liberium ab exilio revocatum sedis Romanæ restituerit, & cum Felice Episcopum agere jufferit. Populo autem uno ore in circo acclamante.

Unus Deus, Unus Christus, Unus Episcopus, votis Imperator annuit.

Eusebia Augusta cum sterilis ipsa fuerit, invidet Juliano propagationem suam, in hunc finem Helenam Conjugem Juliani ad bibendum venenum inducit. Et obstetricem mercede conducit, ut natam prolem masculam, plusquam conveniret, resecto umbilico, necaret. Deo nefas hoc permittente, ne in Apostatae sobole impietas propagaretur.

Eudoxius Arianæ sectæ Germanicæ Syriæ urbis Episcopus operâ & auxilio Cubiculariorum ab Imperatore fraudulenter inducto in sedem Antiochenam defuncto Leontio sufficitur, qui mox pro reducendo Aëtio tametsi frustra, quibus tamen fraudibus & viribus potest, laborat.

HÆRESIS EUDOXII ET AËTII EORUMQUE SECTATORUM,

qui etiam

EUNOMIANI seu ANONÆI

appellati sunt.

Cum Aëtius cognomento impius Eudoxio Episcopo Ariano (à quo Valens Imperator baptizatus est) se se adjunxisset, Eunomiūque habuisset discipulum ac secretarium, factum est, ut affectatores eorum diversis nominibus appellarentur, qui errores turpissimos docuerunt.

2. Ne-

1. Negârunt Deum Patrem dare esse filium, & filium ac Spiritum sanctum puras creaturas esse, ne quidem similitudine aliquâ intercedente cum Patre, impiè blasphemabant.
 2. Rebaptizabant accedentes ad se, cuiuscunque illi religionis fuissent.
 3. Formula rebaptizandi apud illos hæc erat, rebaptizo te in nomine Dei increâti, in nomine Filij creati, & in nomine Spiritûs sanctificati, ab alia creatura creati.
 4. Eorum, quos rebaptizabant, caput deorsum, & pedes sursum convertebant, eosque sic constitutos jurare cogebant, nunquam se ab ipsorum secta recessuros.
 5. Totam salutem in sola fide sua constituebant, & credenti permittebant omnem libidinem; & molliciem carnis, utpote quibus nullum etiam enorme scelus propter fidem ipsorum imputaretur.
 5. Vocabant per contemptum Catholicos Antiquarios, gloriantes novitate suæ doctrinæ fidei.
 6. Dacebant sectatores suos omnem verecundiam exuere, unde impudentissimi mortaliū fuerunt, & procacissimæ libidinis. Magistri Dicitur sunt Troglotidæ, quia secreta loca quæsiverunt, ad exercendas suas libidines, & erigendam Cathedram pestilentiæ.
- ✠(357.)✠ Concilium Syrmicæ ab Aria-

Arianis celebratum, in quo Photinum damnarunt ut Catholicam Romanam sedem potestate damnandi sub hac larva veritatis tuendæ æmularentur.

Erat Photinus jam antè in Concilio Sardicensi à Catholica Sede damnatus cum affectis suis Photinianis, qui etiam Homuncionistæ dicti sunt, quia Christum purum hominem esse asserabant.

Osius Cordubensis Episcopus subscribit fidei formulæ in Sirmiensi Synodo ab Arianis editæ, verberibus tormentisque adactus. Tanti viri lapsum immenso luctu profecti sunt SS. Patres, ut qui in tot tamque validis adversitatibus feliciter cursum vitæ suæ & Ecclesiæ suæ clavum moderatus, post tot maria ærumnarum superata, in portu salutis denique naufragium fecerit, totâ Ecclesiâ expavescente: de pœnitentiâ tamen ejusdè Osi resipiscens & retractantis hæresin vix dubitare licebit, si Athanasio prout meretur, fidem dare velimus, afferenti, eum plusquam centenarium fenem moriturum vim Arianorum protestatum esse, & hæresin eorum quasi ultimæ voluntatis suæ testamento condemnâsse, ac piè in Catholica communione quievisse.

Similem & æquè lugubrem lapsum com-

MEMO-

memorat Athanasius de Liberio Papa quòd post multas ærumnas exantlatas & duorum annorum exilium tandem etiam ipse minis mortis ad subscriptionem contra Athanasium ab Arianis compulsus in eodem concilio Sirmiensi confenserit, imò & formulæ fidei subscripserit.

Subscripsit autem, ut Sozomenus advertit, formulæ primæ ad confutandum Photinum editæ, in qua asseritur filium Patri tam substantiâ quàm cæteris omnibus esse similem, omisâ voce *Consubstantialis*, quâ sanctus Hilarius & Virgilius Episcopus Tridentinus ut Catholicam agnoverunt. Non subscripsit autem posteriori fidei formulæ in eadem synodo editæ, in qua tum nomen *substantie*, tum *Consubstantialis* omissum est, & asserta est tantum similitudo Patris cum Filio, quæ techna impia fuit Arianorum ad reprobendam Semiarianorum formulam in Aneyrano concilio editam, quæ posito nomine *substantie*, & voce *Consubstantialis* omisâ magis Catholica videbatur, & à Constantio Imperatore approbari videbatur. Ex quo apparet, tametsi Liberius gravissimè deliquerit subscribendo, à fide tamen Catholica non defecisse, neque in hæresin incidisse, quia consubstantialitatem in personis divinis non

non negavit in formula, sed expresso nomine *substantia*, vocem *Consubstantialis* tantum professus non est.

Liberius Romam reversus omnium Catholicorum animos a se longè averfos invenit, eò quòd Constantio hæretico confenserit, & subscripserit Arianorum formulæ fuitq; hæc tanta populi commotio, ut nunc Felici Christianæ fidei vexillum erigenti firmissimè adhærerent, contra Liberium cum hæreticis quaquâ ratione communicantem. Imò a militibus Constantii carceres & cædes multi perpeti & affici martyrio maluerint, quam Imperatoris mandato de recipiendo Liberio obtemperare. Sed & Divinæ Providentiæ opus hoc fuit admirabile, quod prævaricante legitimo pastore & capite Ecclesiæ labefactato & deficiente (si tamen verè a fide defecerit) ita Felicem in fide rectâ confirmaverit, ut hæreticum Imperatorem damnaverit supremi Ecclesiæ capitis auctoritate & potestate usus, quam ipsi tunc Christus contulit, populo postulante, clero suffragante, universâ fidelium ecclesiâ consentiente. Denique dignum fuit hoc caput, ut Martyrij laureâ coronaretur, quam ei impositam fuisse jubente Constantio testatur corpus ejus inventum

tem-

tempore Gregorii XIII. tempore utiq; oportuno, quo de morte Felicis Papæ dubiâ rationum bilance causa ponderabatur. Tunc enim (sic cælo revelante secretum gratiæ) hæc inscriptio in lapideo laterculo exarata simul cum corpore inventa, est. **CORPUS SANCTI FELICIS PAPÆ, ET MARTYRIS QUI DAMNAVIT CONSTANTIUM.**

Felice defuncto Liberius ab Arianis recedens, receptus est à Romanis tanquam legitimus Romanæ Ecclesiæ universalis Pontifex, Vicarius Christi, & caput visibile, fortior à lapsu, & ad perfidiam Arianorum Anathemate fulminandam gloriosior.

✱(358.)✱ Julianus cum septem Alemannorum Reges vicisset, ab exercitu Augustus acclamatus est.

Nicomedia horribili terræ motu concutitur, & flammæ ex tetra hiatibus erumpentes, atque palantes per quinquaginta dies ac noctes majorem partem æditum hominumque ex motu superstitem absumunt. Arfacius genere Persa, olim ex milite factus insignis sub Licinio confessor hanc cladem prædixerat, sed cum fidem non inveniret, in turrim suam (quam Nicomediæ, vitæ sanctitate & miraculis con-

spi.

spicius inhabitabat) se se recepit, ibique Deum precatus, uti solebat, pronus in terra post cladem inventus est.

Antonius Magnus moriturus S. Athanasio Meloten & Pallium, Serapioni autem vestem cilicinam, & fratribus odium contra hæreticos & schismaticos ultimo testamento suo legat, & anno vitæ 105. plenus meritorum obdormiscit, neque de sepulturæ loco constat. Sic enim fieri voluit, ne ab amicissimo quodam valde divite Martyrii, sive templi structurâ honoraretur.

Dum Antonius occumbit, oritur novum Ecclesiæ sidus Hilarion, qui doctrinâ ac sanctitate fulgere incipit: similiter S. Martinus ex milite factus S. Hilarii dignissimus magistro discipulus.

(359.) Cogitur concilium Ariminese quadringentis Episcopis convenientibus, ex quibus tantum quinquaginta & aliquot ex Arianis erant, cæteri omnes Catholici. Iterum Valens & Ursacius, qui intererant, cum tota sua secta Ariana & cum formula fidei in synodo Syrmienti tertio loco edita, in qua nomina *substantia* & *Consubstantialis* fraudulenter omissa erant, unanimi Patrum consensu damnati sunt. Contendebant autem Arianæ in hoc concilio

L

cilio

cilio (idem etiam litteris acerbis vehementer urgente Constantio) ut in formula fidei voces illæ *substantiæ*, *consubstantialis* tanquam semina discordiæ eliminarentur. Advertentes autem sagaces Catholicæ Ecclesiæ Præsules, hunc aggerem esse, quo remoto facilius possit Christi divinitas oppugnari, perstiterunt in formula Nicænæ fidei asserenda, & confirmanda. Concitârunt adhæc Arianus Imperatorem adversus Catholicos, ut Episcopos Arimini detineret & ærumnis maceraret: multiq̄ue tandem compulsi sunt subscribere formulæ Valentis, in qua Dei Filius dicebatur non esse creatura, sicut alia creatura. Valens acceptâ à Constantio potestate civitatés circumiens per vim scribere cogebat, ac recusantes Episcopos sedibus eiciebat. *Et orbis pene universus admiratus est, se Arianum esse*, duorum hominum Valentis & Ursacii fraudibus circumventus.

Concilium hoc Arimini celebratum verè Orthodoxum & Sanctum habetur à SS. Patribus, in quo hæresis damnata, & sola vera fides confirmata est: tamen si plurima pars ex ejusdem congregatis Patribus post finitum concilium resilierit & ex metu, post menses aliquot præterlapsos subscripserit.

Liberius Papa recusans subscribere concilio Ariminensi, (quoad fidei formulam a Valente porrectam, & ea, quibus finito jam concilio per vim & metum multi Episcopi compulsi subscripserunt) nunc alterâ vice urbe ejicitur: non est tamen alius ei suffectus. Delituit autem interea Liberius in cæmeteriis suburbanis usque ad Constantij obitum; ut testatur S. Hieronymus.

S. Gaudentius Ariminensis Episcopus, absens tempore concilii, eo absoluto redit in sedem, & acta ejus fortiter damnat: acta scilicet posteriora. Quare Martiani præsidis jussu fustuario & lapidatione mactatus animam Deo reddidit.

Passus est etiam Ruffinus, ante currum Epicteti Circumcellensis tamdiu currere compulsus, donec ejus præcordia rumpebantur. Sic nimirum hæretici tuentur fidem suam Diocletiano, quam Christianis familiares.

Concilium Seleuciæ celebratum eodem tempore, quo Ariminense. Concilium hoc mera contentio fuit Acacio antesignano Arianorum & semi-Arianorum, mutuo se excommunicantium, utrisque ad Constantium confugientibus, nescivit miser Imperator, in quam partem inclinaret.

Episcopi Ariani variis modis à Deo pu-

niuntur. Zosimus Arianus, Neopolitano
Episcopo expulso suscectus inter ipsas sa-
cerdotales functiones passus est subito lin-
guæ arcanâ quadam vi extra labia prore-
ituporem, ut non prius retrahere valeret
quam templo excessisset, & hoc quoties
sacra peragere attentavit, ut cogere-
cedere Episcopatus. Florentius qui non
subscripsit, sed tantum communicavit cum
Arianis divinâ virtute è sede suâ Episco-
pali coram populo copioso, quasi fulmine
excussus, & humi prostratus, cum resur-
gens iterum confidet, iterum iterumque
tertiâ vice dejectus, animam ingentes
ter tremores artuum efflavit. Similibus
& multis horrendis suppliciis vindicta di-
vina impietatem Arianorum profecuta est.

(360.) Hilarius exul in Phrygia
post mortuum ibidem resuscitatum, iussu
Constantii & consilio Arianorum, qui cum
provocante congregari non audebant, ad
sedem suam Pictaviensem remittitur.

Fædum in modum Orientalis Ecclesie
laceratur ab hæreticis & schismaticis etiam
inter Catholicos obortis.

HYDRA MULTICEPS ARIANÆ HÆRESIS.

EX Ariana hæresi prava hæc germina propa-
gata sunt. Eusebiani, Photiniani, Eudoci-
xiani.

xiani, Acaciani, Eunominiani, Macedonia-
ni, Aëtiani, Anomiani, Exucontii, Psatyriani,
Cyrtyani, Duliani, omnes hi eodem tempore la-
cerarunt Ecclesiam, sed contra Cathedram Pe-
tri non prevaluerunt.

**MACEDONIANI QUI ETIAM PNEV-
MATOMACHI ET MARATHO-
NIANI DICTI.**

Macedonius Episcopus Constantinopolita-
nus fuit hostis Spiritus sancti, quem uno
gradu tantum superiorem Angelis posuit. Mace-
donianam heresin plurimi sectati sunt, quod
hi oratione multum posse crederentur, & ali-
unde viri boni sanctique viderentur: profuit
etiam ipsis Murathonius quidam, alias Quæstor,
qui post multas divitias collectas ejuratâ militiâ,
totum se ad egros curandos & pauperes sublevan-
dos impendebat: neque hoc satis, sed monasticam
insuper vitam Eustathij Sebasteni professus est;
animo nihilominus hereticus, & magnus patro-
nus Macedonianorum, quorum sectam suis pe-
cuniis promovit ac fovit, dignus ideo, qui no-
men quoque Macedonianis impertiret, dictis
scilicet Marathonianis. Adverte Lector, quid
de hereticorum fide statuendum sit, ex
moribus eorum & simulatis
virtutibus.

HÆRESIS MESSALIANORUM.

Qui etiam dicti sunt:

PSALLIANI, EUCHITÆ

Seu

PRECATORES SPIRITUALES, EU-
PHEMITÆ, MARTYRIANI, SATA-
NISTÆ, ADELPHIANI, SACCO-
PHORI ET ENTHUSIASTÆ.

Temporibus Constantii apparuerunt hæc mon-
stra, partim Ethnicorum partim Christi-
anorum deformes partus.

1. Tritum illis axioma fuit, solam orationem necessariam esse ad salutem. Hinc sine fine ora-
bant, ideo Euchytæ dicti.
2. Nefas ducebant monachis laborare, etiam
ad vitam sustentandam.
3. Negârunt baptismum esse ad salutem ne-
cessarium.
4. Eucharistiam dicebant neque prodesse, ne-
que obesse.
5. Ordinationem simplicem ritum esse nec
dari per eam Spiritum sanctum.
6. Matrimonia liberrimè dissolvebant.
7. Censebant pejerare licitum esse.
8. Affirmabant Spiritum S. sensibiliter ad
se in cor introire, unde Enthusiastæ dicti, introire
autem per speciem ignis visibilis.
9. Asserebant quando animam suam pani-
tentia exptabant, exeuntem ex ore suo porcam
cum suis nefrentibus se cernere.

